

Samtidig må vi også sige, at hvis vi tager hele projektet og tilbageførslen og den gamle CO₂ fra 1992, osv., så er vi stadig væk af den opfattelse, at man er karrig, og at man snyder på vægten. Vi mener ikke, man har gjort det her særlig godt, og vi er stadig væk meget kritiske over for det.

Det, jeg tidligere har understreget i det her, er: Hvordan skal man forestille sig, at virksomheder indgår frivillige aftaler, hvis man gang på gang har denne her lidt manglende ydmyge holdning over for opgaven, som man viser.

Så vil jeg gerne gå over til det lovforslag, som egentlig er det mest interessante, nemlig lovforslag nr. L 52, hvor man har nogle specielle områder, hvor man nu forsøger at lette på nogle helt konkrete problemer. Det er det problem, vi altid har, når man laver forkromede gennemsnitsbetragtninger om afgifter og tilbageførsler osv., at der er virksomheder, som udsættes for en særlig stærk belastning. Man er nu inde på det omkring lettelse af rumvarme, men det er sådan noget som glasfiberhærdning med 5 mio. kr., det er 7 mio. kr. til nogle jernstøberier, osv. Det er virksomheder, som ikke kan producere i konkurrencemarkedet med den belastning, der ligger på dem. De rammes uforholdsmæssig hårdt. Det betyder uforholdsmæssigt meget for dem, og det er gang på gang dér, vi kvajer os ud over alle grænser. Det er ikke alene urimeligt; det er også dumt.

Det, det handler om, er jo, om vi skal skubbe de her ting ud over kanten. Vi kunne forestille os noget helt andet. Hvis vi skal klare vores CO₂-problem, kunne vi også nedlægge Stålvalseværket og Aalborg Portland i ét hug begge to, så havde vi jo løst problemet. Nu gør vi det sådan lidt rundt omkring hist og her. Nu klemmer vi dem i og for sig lidt alle sammen.

Men det er klart, at selvfølgelig skal vi ikke nedlægge hverken den ene eller den anden. Men vi skal være villige til i lovgivningen at erkende, når der er enkeltvirksomheder, som det rammer helt urimeligt. Vi havde en sag om dambrug for ikke så længe siden, hvor de skulle betale 25 pct. af deres indtjening til at kortlægge vand osv., fordi vi rent faktisk ikke rigtig troede på, at det kunne være et problem.

Så vi mener altså, at der er en række ting, vi skal have gjort noget ved her mellem første og anden behandling, og vi mener også, at der er nogle ubalancer i det her. Det er forståeligt, at Dansk Industri, som kan opregne, at de får et lille plus på 200 mio. kr., siger ja tak; selvfølgelig-

lig har de nogle anker osv., men generelt synes de, det er udmærket. Det er klart, at Handel og Service og turistbranchen, der aldrig har været derinde osv., vil mene det modsatte. Og vi kommer altså til at drøfte denne her sag ret meget igennem. Jeg tror, vi kan gøre det lidt bedre.

Med det vil jeg overlade sagen til udvalgsbehandling, og jeg mener, vi under udvalgsbehandlingen skal lytte godt til dem, der ved noget om, hvor det er, det klemmer.

Dorit Myltoft (RV):

I februar 1999 udkom »Evaluering af grønne afgifter og erhvervene«, og året før, i 1998, udkom en AKF-rapport, »Energieffektivisering gennem aftaler« hedder den. Der har således fra begyndelsen været fokus på og løbende evaluering af virkningerne af de grønne afgifter.

Det er særdeles betryggende at erfare, at evalueringerne samstemmende viser, at energipakken stort set når sine miljømål, og at administrationen heraf har været overkommelig. Der er således ikke behov for helt grundlæggende ændringer i systemet; der er alene brug for justeringer for at gøre energipakken bedre.

I Det Radikale Venstre har der været særlig opmærksomhed på aftalesystemet. For os falder det godt i tråd med, at så mange forhold inden for erhvervslivet og arbejdsmarkedet er funderet på aftaler. I denne danske energipakke er der tale om både afgifter og aftaler, og tilsyneladende ser det ud til at virke efter hensigten, nemlig at tilbageføringen af penge fra afgifter er knyttet til krav om energieffektivisering og energiledelse i virksomhederne.

I Det Radikale Venstre er vi overbevist om, at med de foreslåede ændringer vil administrationen lettes, og dermed gøres systemet mere attraktivt for flere virksomheder. Alt andet lige vil det betyde endnu bedre muligheder for at nå miljømålene. Sidegevinsterne er, at renere og mere miljøvenlig teknologi kan udvikle sig til nye eksportartikler.

Der er forskelle på, hvordan de forskellige erhvervsgrøner belastes, og forskelle på, hvor hurtigt de enkelte virksomheder kan gennemføre energieffektivisering og indføre renere teknologi. Derfor vil energipakken synes bedre for nogle end for andre, men i sin helhed er den samlet set et godt middel.

Vi støtter også den økonomiske omfordeling, der sker med den nye tilskudspulje og med refusionsændringerne i ATP-loven. Derfor kan